

organiseret i Sønderjyds Arbejderforening, som tæller 12—13 000 Medlemmer, om at faa Valgretsaldere nedsat til den Grænse, de nu har.

Men tror Hr. Jensen-Sønderup, tror de ærede Medlemmer af Venstre eller af det konservative Folkeparti, at naar vi nu skal bruge hele dette tunge og besværlige Apparat, som en Grundlovsforandring er: først Vedtagelse af begge Ting, saa Opløsning, Nyvalg til begge Ting, saa ny Vedtagelse, saa en Folkeafstemning, ved hvilken der skal være et Flertal for Tilslutning til Grundlovsforslaget af 45 pCt. af Vælgerne — tror ærede Medlemmer, at man, naar dette er gjort en Gang, saa straks, naar Sønderjyderne bliver repræsenteret, eller blot i en nær Fremtid, vil optage Spørgsmaalet om en Grundlovsforandring paa ny? Jeg spørger ærede Medlemmer, jeg spørger Hr. Jensen-Sønderup, om han tror paa Muligheden deraf. Jeg tror, at det vil blive særdeles vanskeligt.

*Nu har vi Lejligheden, og nu ønsker vi derfor, at den skal gribes. Der er sket noget i disse 5 Aar derude i Verden, og saa for Sønderjyderne. Der er sket det, at de, der for 5 Aar siden levede under det preussiske 3-Klassesystem, i den tyske konservative Forfatning, har faaet den frieste Forfatning i Verden, har en demokratisk Republik med Valgret ved 20 Aars Alderen og Folkets politiske Suverænetet fuldt ud hævdet. Det er den Forfatning, de nu kommer fra. Vi ønsker herhjemme ikke at give vore saa længe fraskilte og nu hjemvendende Folkefæller væsentlig ringere politiske Kaar, end de allerede har. Det er et Hovedmotiv for vort Krav om Gennemførelse af en demokratisk Forfatningsforandring ved den Lejlighed, som nu tilbyder sig, og som vi ikke kommer udenom, idet vi skal have en Grundlovsforandring, hvad der for øvrigt ikke er vor Skyld — Skylden derfor har Venstrepartiet med sin Fører, Hr. J. C. Christensen, der i 1915 fik Landstinget gjort som Regel uopløseligt. Det er Aarsagen til, at det overhovedet er nødvendigt at gaa til en Grundlovsforandring.

Men naar dette er Tilfældet, mener jeg ogsaa, vi skal benytte Lejligheden paa den Maade, jeg her har omtalt. Den højtærede Statsminister sagde i sin lille Programtale forleden og gentog i Gaar, da han forelagde Grundlovsforslaget, at Regeringen ikke vilde gaa med til andre Grundlovsforandringer end dem, som alle Partier er enige om. Jeg spørger da Hr. Jensen-Sønderup, hvad han egentlig mener med

sit Tilsagn for lidt siden om loyal Forhandling til alle Sider. Hvad betyder det? Jeg synes, det betyder slet ingenting, naar Regeringens Program er det, at man kun vil gaa med til Ændringer, som alle de store Partier kan enes om. Et Forhandlingstilbud fra Hr. Jensen-Sønderups Side til de Radikale, eller lad mig kun tale om det Parti, jeg selv tilhører, til Socialdemokratiet, om Grundlovsforandringer, naar Hr. Jensen-Sønderups Ministerchef siger, at de dog kun vil gaa med til, hvad man kan blive enig om, og vi altsaa ikke vil kunne faa en Smule mere, end Hr. Jensen-Sønderup kan faa Hr. Johan Knudsen og Hr. Piper med til, kalder jeg ikke et loyalt Forhandlingstilbud til vor Side. Det betyder slet ingenting; det er en Talemaade, intet som helst andet.

Statsminister Neergaard vil kun høre Tale om Grundlovsforandringer og vil kun modtage Ændringsforslag, som alle de store Partier er enige om. Det er efter min Mening at skærpe Betingelserne for en Grundlovsforandring, de Betingelser, som vi har i § 93 i Grundloven, paa en ganske uforsvarlig, ganske uparlamentarisk og ganske udemokratisk Maade. De Betingelser, der findes i § 93, er i Sandhed haarde nok. Til en Grundlovsforandring skal der Vedtagelse i begge Ting, derpaa Opløsning, derpaa ny Vedtagelse og saa Folkeafstemning med de bekendte 45 pCt.; Statsminister Neergaard føjer et Vilkaar til, det nemlig, at alle Partier skal enes derom!

Det er ganske udemokratisk, ganske uparlamentarisk. Et Lovforslag bliver Lov, naar der er Flertal derfor i begge Ting, og til et Grundlovsforslags Gennemførelse kræves ogsaa kun simpelt Flertal i begge Ting, men ganske vist to Gange med mellemliggende Valg.

Hr. Neergaard taler om, at vi ikke maa komme ind paa en langvarig, bitter Grundlovs-kamp. Jeg forstaar slet ikke den Tale. Hvordan skulde det være muligt? Hvis Regeringen og dens Parti, Venstrepartiet, i Overensstemmelse med sin demokratiske Fortid, sit Forfatningsprogram fra 1870'erne, Kravet om Juni-Grundloven, om, at der skal samme Vælgerkorps til begge Ting, vil gaa med os, vil optage en virkelig loyal Forhandling med baade Radikale og Socialdemokrater og vil gøre os Indrømmelser, saa er der Flertal for, hvad vi enes om i begge Ting, og saa kan der gennemføres alt, hvad Venstre vil gaa med til. Det er Venstre og Venstres Regering, der i dette Øjeblik har i deres Haand